

Arrest

nr. 217 000 van 18 februari 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 7 december 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 november 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*) en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 november 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 december 2017 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Het feitenrelaas wordt door de verwerende partij in haar nota met opmerkingen als volgt weergegeven:

“Er werd d.d. 22 november 2017 een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld naar aanleiding van een proces-verbaal (PV nr. AN.55.LB.143286/2017 - GF).

Op 22 november 2017 werd het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Diezelfde dag werd de beslissing genomen waarbij een inreisverbod werd opgelegd voor de duur van 2 jaar (bijlage 13sexies).

Dit zijn de thans bestreden beslissingen.

Op 23 november 2017 werd een medisch attest opgesteld door de centrumarts waarbij verklaard werd dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 EVRM.

Op 29 november 2017 verklaarde verzoekster te willen terugkeren naar haar herkomstland. Er werd een vlucht gepland op 1 december 2017 met bestemming Belgrado. Verzoekster is zonder verzet vertrokken.”

De eerste bestreden beslissing van 22 november 2017, met kennisgeving diezelfde dag, luidt als volgt:

“(…)

INREISVERBOD

Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam: E.

voornaam: A.

geboortedatum: 30.10.1963

geboorteplaats: Nis

nationaliteit : Servië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 22.11.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd,

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder in het bezit te zijn van ene geldig paspoort met geldige Schengen inreisstempel.

Volgens het administratief verslag van de politie van Antwerpen van 22.11.2017 zou betrokkene reeds minstens een jaar bij haar zoon in Antwerpen wonen (AN.55.LB.143286/2017). Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen om haar verblijf te regulariseren. in die zin bestaat er een risico op onderduiken.

Redenen waarom haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder in het bezit te zijn van ene geldig paspoort met geldige Schengen inreisstempel.

Volgens het administratief verslag van de politie van Antwerpen van 22.11.2017 zou betrokkene reeds minstens een jaar bij haar zoon in Antwerpen wonen (AN.55.LB.143286/2017). Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen om haar verblijf te regulariseren. In die zin bestaat er een risico op onderduiken.

*Het feit dat betrokkenes zoon en diens gezin legaal in België wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15.06.2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). In casu wordt geenszins aangetoond dat betrokkene afhankelijk is van haar in België wonende zoon en geen andere gezinsleden meer heeft in Servië. In die zin betekenen tijdelijk inreisverbod geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.
(...)"*

De tweede bestreden beslissing van 22 november 2017, met kennisgeving diezelfde dag, motiveert:

(...)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

naam: E.

voornaam: A.

geboorteplaats: Nis

nationaliteit: Servië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Betrokkene is niet in het bezit van een geldige paspoort met een geldige inreisstempel.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

X 3 artikel 74/14 §3, 16: er bestaat een risico op onderduiken

Volgens het administratief verslag van de politie van Antwerpen van 22.11.2017 zou betrokkene reeds minstens een jaar bij haar zoon in Antwerpen wonen (AN.55.LB.143286/2017). Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen om haar verblijf te regulariseren. In die zin bestaat er een risico op onderduiken.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig paspoort of visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Volgens het administratief verslag van de politie van Antwerpen van 22.11.2017 zou betrokkene reeds minstens een jaar bij haar zoon in Antwerpen wonen (AN.55.LB.143286/2017). Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen om haar verblijf te regulariseren. In die zin bestaat er een risico op onderduiken.

Het feit dat betrokkenes zoon en diens gezin legaal in België wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15.06.2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "ne bénéficient pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). In casu wordt geenszins aangetoond dat betrokkene afhankelijk is van haar in België wonende zoon en geen andere gezinsleden meer heeft in Servië. In die zin betekent een gedwongen terugkeer van betrokkene geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

*Vasthouding
(...)"*

2. Over de ontvankelijkheid van het beroep gericht, tegen de tweede bestreden beslissing.

2.1. Ter terechtzitting wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat de verzoekende partij vrijwillig op 1 december 2017 vertrokken is naar haar herkomstland en de impact hiervan op het beroep van de verzoekende partij, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, de thans tweede bestreden beslissing. Immers betekent het feit dat de verzoekende partij het grondgebied heeft verlaten, dat de tweede bestreden beslissing werd uitgevoerd. Dus moet vastgesteld worden dat het beroep zonder voorwerp is geworden en om deze redenen onontvankelijk lijkt.

2.2. Ter terechtzitting gaan partijen akkoord dat het beroep, gericht tegen de tweede bestreden beslissing, zonder voorwerp is geworden.

2.3. Het beroep tegen de tweede bestreden beslissing is bijgevolg onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep, gericht tegen de eerste bestreden beslissing, het inreisverbod.

3.1. De verzoekende partij voert in een eerste en enig middel de schending aan van:

"artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; schending van artikel 8 EVRM; schending van artikelen 14, 15bis, 16 en 17 van de Vreemdelingenwet en schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet."

Het enig middel licht toe:

“1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van artikel 8 EVRM, schending van artikelen 14, 15bis, 16 en 17 van de Vreemdelingenwet en schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.

Dat de Staatssecretaris de concrete elementen in het dossier van verzoekster miskent en hiermee de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen miskent. Tevens schendt de Staatssecretaris met zijn beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker wenst op te merken dat de motivering in de beslissing d.d. 22 november 2017 (stuk 1) een loutere standaard-beslissing betreft, die op geen enkele concrete wijze ingaat op de situatie van verzoeker.

Voor elk onderdeel van de beslissing wordt telkens (meer bepaald: 5 maal!) dezelfde motivering herhaald, met name: “Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder in het bezit te zijn van een geldig paspoort met geldige Schengen inreisstempel. Volgens het administratief verslag van de politie van Antwerpen van 22.11.2017 zou betrokkene reeds minstens een jaar bij haar zoon in Antwerpen wonen (AN.55.LB.143286/2017). Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de Belgische autoriteiten om haar aanwezigheid te melden. Betrokkene heeft nooit een poging ondernomen om haar verblijf te regulariseren. In die zin bestaat er een risico op onderduiken”.

Verder heeft de Staatssecretaris bij het opleggen van een inreisverbod de verplichting om de evenredigheid van dergelijke maatregel met het recht op een gezinsleven- of privéleven dat verzoekster heeft op grond van artikel 8 EVRM te onderzoeken.

Hieromtrent stelt de Staatssecretaris echter dat het inreisverbod van 2 jaar geen inbreuk op artikel 8 EVRM uitmaakt doordat niet wordt aangetoond dat verzoekster afhankelijk is van haar in België wonende zoon en geen andere gezinsleden meer heeft in Servië. De Staatssecretaris verwijst hiervoor naar de rechtspraak van het EHRM in Mokrani t. Frankrijk d.d. 15 juni 2003 waarbij werd gesteld dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 EVRM genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden.

De Staatssecretaris komt hier evenwel tot een verkeerdelijk besluit. Vooreerst is verzoekster weldegelijk afhankelijk van haar in België wonende zoon. Verzoekster heeft namelijk een psychische problematiek, waardoor zij steunt op de begeleiding en de hulp van haar zoon. Daarnaast heeft verzoekster geen gezinsleden in Servië waar zij bij terecht kan. Verzoekster heeft wel een dochter wonende in Servië, doch zij hebben reeds jarenlang geen contact meer.

Uit de motivering in de beslissing d.d. 22 november 2017 blijkt dus dat er met de concrete omstandigheden waarin verzoekster zich bevindt geenszins rekening wordt gehouden. De Staatssecretaris laat duidelijk na de impact van het reisverbod van 2 jaar op het leven van verzoeker te onderzoeken en een onderlinge afweging te maken.

Een inreisverbod voor 2 jaar zou immers voor verzoekster een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengen. Zij zou immers niet alleen het contact met haar kleinkinderen verliezen, doch zou ook zonder enige begeleiding en verzorging komen te vallen.

Het is aldus duidelijk dat aan het gezinsleven van verzoekster voorrang moet worden verleend bij de afweging van de impact van de beslissing op haar gezinsleven en de doelstelling van de Belgische overheid om een illegaal verblijf in België tegen te gaan.

Het moge derhalve duidelijk zijn dat in casu de evenredigheidstoets door de Staatssecretaris niet zorgvuldig is uitgevoerd en dat bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen zijn geschonden.

Dat de Staatssecretaris het recht van verzoeker om te genieten van een familie- en gezinsleven schendt en derhalve artikel 8 EVRM schendt.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.“

3.2. Gelet op de vaststelling onder punt 2., wordt het inreisverbod, de thans eerste bestreden beslissing, verder 'de bestreden beslissing' genoemd.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht is onder meer vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het doel is de bestuurde in te lichten over de redenen waarom het bestuur zo beslist. De verzoekende partij moet in staat zijn te oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid de juridische en feitelijke overwegingen te melden, die de grond zijn van een beslissing, en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. Deze beslissing verwijst naar de juridische grondslag: artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de Vreemdelingenwet. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij weet dat de beslissing is genomen in toepassing van dit artikel. Ook de feitelijke overwegingen zijn weergegeven. De bestreden beslissing verduidelijkt dat uit het verslag van de politie blijkt dat de verzoekende partij minsten een jaar bij haar zoon verbleef zonder haar aanwezigheid kenbaar te maken. Zij heeft nooit een poging ondernomen om haar verblijf te regulariseren. In die zin bestaat een risico op onderduiken. Zij is niet in het bezit van een geldig paspoort met een geldige Schengen-inreisstempel. De bestreden beslissing onderzoekt tevens de toepassing van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Er is geen andere band van afhankelijkheid tussen haar zoon en haarzelf aangetoond, anders dan de gewone affectieve banden.

Zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, betekent dit louter feit op zich nog niet dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Het gegeven dat deze motieven worden herhaald voor verschillende beslissingen is irrelevant. Feit is dat de verzoekende partij kennis heeft van de motieven.

De aangehaalde bepalingen zijn niet geschonden.

3.4. Zoals de verwerende partij opmerkt, toont de verzoekende partij niet aan op welk wijze de artikelen 14, 15bis, 16 en 17 van de Vreemdelingenwet werden geschonden. Dit onderdeel van het middel is niet ontvankelijk. Volgens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen ter ondersteuning van het beroep bevatten.

Een middel moet een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel hebben. Het moet de wijze waarop die rechtsregel wordt geschonden, omschrijven (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Deze omschrijving ontbreekt. Dit onderdeel is onontvankelijk.

3.5. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk zodat zij de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Deze wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.(...)”

Haar grieven worden ook onderzocht in het licht van het evenredigheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel, dat zij in het middel als geschonden ziet.

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De Raad mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

3.6. De verzoekende partij stelt dat zij wel afhankelijk is van haar in België wonende zoon, ze zou een psychische problematiek hebben waardoor zij steunt op de begeleiding en de hulp van haar zoon. Ze zou geen gezinsleden hebben in Servië waar zij terecht kan. Met haar dochter in Servië zou ze reeds jaren geen contact meer hebben. Er zou geen rekening gehouden zijn met de impact van het inreisverbod op haar gezinsleven, zodat artikel 8 van het EVRM geschonden is.

Vooreerst blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij een bijzondere afhankelijkheid van haar zoon niet aantoonde. Ook het medisch onderzoek, toen de verzoekende partij werd vastgehouden met het oog op haar verwijdering, toont aan dat zij “fit-to-fly” was. De verzoekende partij heeft bovendien zelf vrijwillig het land verlaten. Nergens blijkt dat de verzoekende partij niet in staat was te reizen.

De verwerende partij merkt correct op: “Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “ne bénéficient pas nécessairement de la protection de

l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind.

Onder meer Samsonnikov v. Estonia¹ bevestigde het Hof op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden.

Verzoekster brengt geen enkel element naar voren waaruit enige band van afhankelijkheid zou blijken. Zij beperkt zich tot de bewering dat zij een psychische problematiek heeft waardoor zij steunt op de begeleiding en de hulp van haar zoon, doch maakt dit op geen enkele wijze aannemelijk. Daarentegen blijkt uit het administratief dossier dat de centrumarts een medisch attest heeft opgesteld waaruit blijkt dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een inbreuk inhoudt op artikel 3 EVRM. Ook bij haar verzoekschrift brengt zij geen enkel document die haar bewering zou kunnen ondersteunen. Nu er geen band van afhankelijkheid wordt aangetoond, dient geconcludeerd dat in de bestreden beslissing terecht werd gemotiveerd dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 EVRM."

De Raad sluit zich aan bij deze opmerking.

Evenmin blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij een dergelijke dementie kent dat zij steeds zou moeten rekenen op de hulp en bijstand van haar zoon. Zo blijkt onder meer dat de verzoekende partij nog afstand heeft gedaan van haar verzoek om internationale bescherming in haar eigen schriftelijke bewoordingen.

De bestreden beslissing heeft wel degelijk een afweging gemaakt door te stellen dat geen bijzondere afhankelijkheidsbanden blijken tussen de verzoekende partij en haar zoon. Een loutere ontkenning hiervan kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De bewering werd niet gestaafd met stukken.

De motieven in de bestreden beslissing zijn afdoende. De reden van de duur van het inreisverbod is voldoende verduidelijkt: er is geen poging ondernomen om zich aan te melden bij binnenkomst in het Rijk. De verzoekende partij is alhier minstens een jaar zonder enige poging om haar verblijf te regulariseren. Door zich zo te gedragen, is er een risico voor onderduiken vastgesteld. Er wordt ingegaan op haar gezins- en familielevens.

Verder toont de verzoekende partij niet aan met welke relevante elementen, die zij kenbaar maakte voor het nemen van de bestreden beslissing, geen rekening is gehouden. De feitenvinding is correct. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. De verzoekende partij voert trouwens de schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet aan. Dit artikel werd in de bestreden beslissing correct toegepast.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De materiële motiveringsplicht is niet geschonden.

Verder is de bestreden beslissing in alle redelijkheid genomen en is er geen "kennelijke wanverhouding" tussen het bestuursoptreden en de feiten. Vastgesteld wordt dat de verwerende partij kennelijk redelijk kon besluiten tot het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij maakt de schending van de materiële motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht en van het evenredigheidsbeginsel niet aannemelijk.

3.7. De verzoekende partij voert eveneens de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Zij gebruikt dezelfde grieven als deze besproken in punt 3.6.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In eerste instantie merkt de Raad op dat de verzoekende partij vrijwillig het Rijk heeft verlaten op 1 december 2017 en inmiddels meer dan een jaar gescheiden van haar zoon leeft.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven.

Wanneer een schending van het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad dan ook in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven, is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93).

De verzoekende partij, die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privéleven en het familie- en gezinsleven, waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat, hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen onderling enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, *K.M./Zwitserland*, § 59). De Raad wijst erop dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt, heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat “*de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 van het EVRM zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden*” (EHRM 13 februari 2001, *Ezzouhdi/Frankrijk*, § 34; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba/Frankrijk*, § 36).

Indien dit niet het geval is, dan zal het Hof deze gezinsrelaties eerder bekijken als onderdeel van het privéleven van de vreemdeling (EHRM 12 januari 2010, *A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk*, § 43).

Hoger werd al vastgesteld dat de verzoekende partij niet aantoont dat zij andere bijzondere afhankelijkheidsbanden, dan gewone affectieve banden, met haar zoon heeft. De bewering dat zij omwille van medische redenen afhankelijk is, wordt niet ondersteund met enig begin van bewijs. Enige bijzondere afhankelijkheid is niet bewezen.

Voorts houdt artikel 8 van het EVRM het recht in op een persoonlijke ontwikkeling, alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29; EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61). In die zin maakt het

netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Ook wat dit aspect betreft, reikt de verzoekende partij geen elementen aan.

Verder heeft de bestreden beslissing op kennelijk redelijke wijze vastgesteld dat het feit dat de zoon van de verzoekende partij en diens gezin legaal in België wonen, geen automatisch recht schept op verblijf, terwijl anderzijds de verzoekende partij haar illegaal verblijf nooit getracht heeft te legaliseren. De bestreden beslissing kon op kennelijk redelijke wijze vaststellen dat het tijdelijk inreisverbod ten belope van twee jaar geen inbreuk op artikel 8 van het EVRM uitmaakt. De verzoekende partij kan niet gevolgd worden in haar stelling dat haar gezinsleven voorrang heeft met de doelstelling van de overheid om een illegaal verblijf tegen te gaan. De bewering dat zij door de bestreden beslissing het contact met haar kleinkinderen zou verliezen, is niet gestaafd. Niets belet haar familie in België, of tenminste dat wordt niet aangetoond, dat deze de verzoekende partij kunnen bezoeken.

Ook artikel 8 van het EVRM is niet geschonden.

3.8. Het enig middel, in de mate dat het ontvankelijk is, is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend negentien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN